

Prickar inspirerade av ett utrotat folk

Konstrecension Prickig konst ligger i tiden, men visst är det intressant att se hur totalt annorlunda Hanna Haaslahtis prickar är jämfört med Yayoi Kusamas dito.

Konst

● Hanna Haaslahti

Galleri Heino, Nylandsgatan 16-20.
Till den 29.1.

■ Det är något barnsligt förtrollande med interaktiva och teknologiska konstverk. Som allra bäst får man en glimt av den förlorade spralliga entusiasmen som är reserverad för barn, den där djupt glädjande känslan av förvåning och förundran. Den schweiziska Jean Tinguelys (1925-1991) utställning på Amos Andersons konstmuseum för två år sedan var en guldgruva av magiska, skruviga, ljudliga, skinande maskiner vars enda uppgift var att vara konst. I den digitala eran ser dock de interaktiva konstverken annorlunda ut – sensorer har ersatt de knappar Tinguely placerade ut för betraktaren att trycka på. Med sin blotta närvaro är betraktaren en del av konstverket.

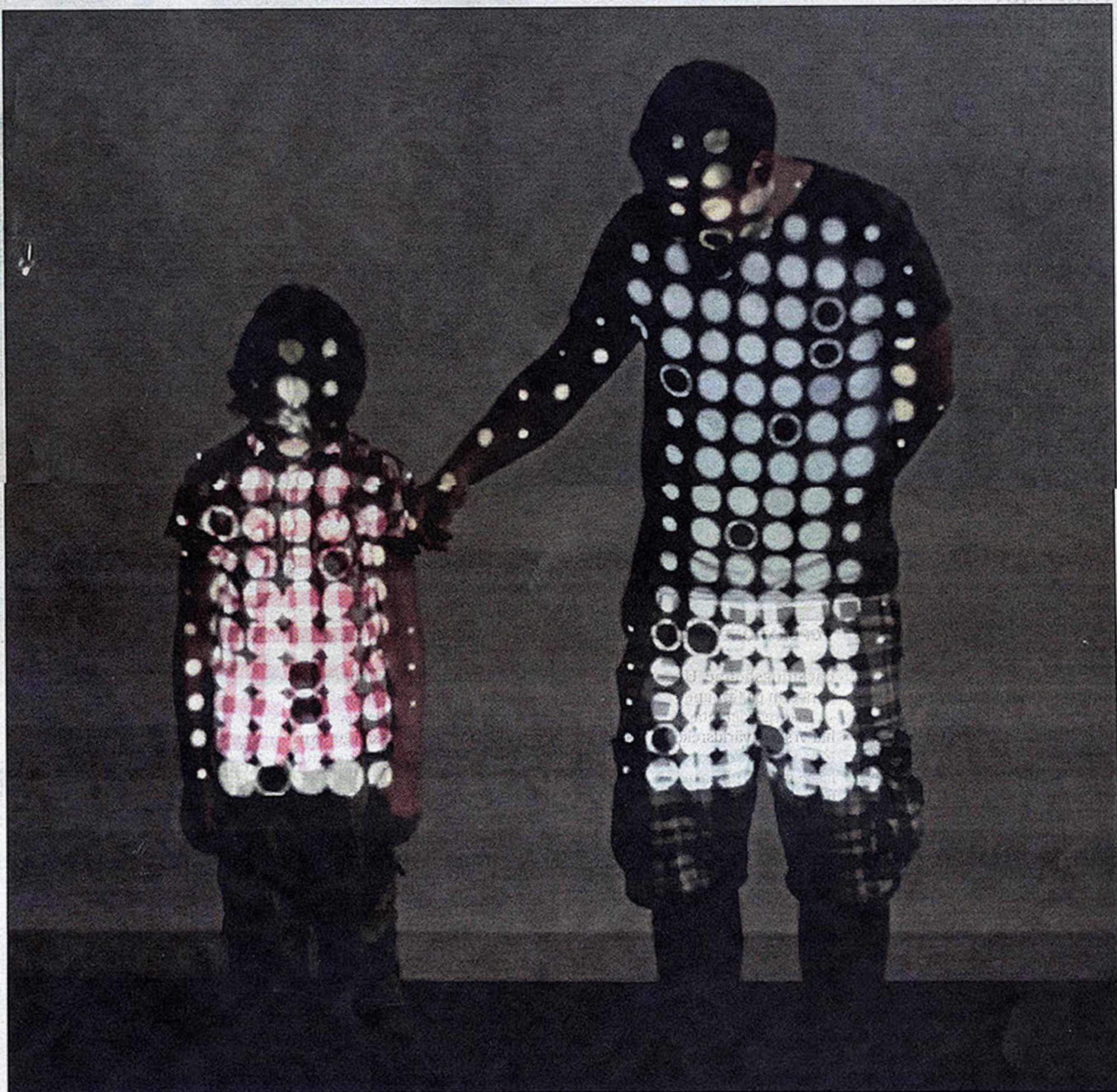
Så är fallet när man stiger in genom dörren till Galleri Heino. Att gå in genom ytterdörren är att stiga rakt in i ett konstverk, närmare bestämt Hanna Haaslahtis *Habitus* från 2014. En projektor reagerar och prickar börjar dansa över de närvarande. Mönstret överförs från en person till en annan, och resultatet blir ett slags koreografi som betraktarna utför när de iakttar varandra och projektionen.

Haaslahtis inspiration kommer från kroppsdekorationer utförda av Eldslandets ursprungsbefolkning Selk'nam, som kan observeras på foto i galleriets kontorslokal. Det är här det blir lite snårigt. Galleristen Rauli Heino beskriver i utställningstexten Selk'nam som "fortida". Selk'nam är dock inte ett mytologiskt folk försvunnet sedan länge, utan en befolkning som var högst levande fram till den andra hälften av 1800-talet, då kolonialister utförde ett folkmord. Samtidigt visade tyska Carl Hagenbeck upp kidnappade medlemmar av Selk'nambefolkningen på zoon runt om i Europa. Det finns inga ord ... men de svartvita antropologiska fotografierna i kontoret, daterade 1932 och uppvisade utan upphovsinformation, följer med *Habitus* på köpet. Helheten är prissatt till 13 000 euro.

Det är skenheligt och ointelligent att fördöma all slags appropriering, vilket det för tillfället finns en tendens att göra. Det finns inget inneboende fel eller oetiskt med *Habitus*, men kontexten som den presenteras i här är snudd på sunkig. På Haaslahtis egen hemsida finns inga spår av detta sammanhang: där hänvisas det till gestaltpsykologin. Intrycket är ett helt annat.

Inte lika imponerande

Den resterande delen av utställningen lider en aning av att paradverket är det första betraktaren möter. Videoverket *Dirty* fortsätter

En projektor reagerar och prickar börjar dansa över de närvarande. Mönstret överförs från en person till en annan, och resultatet blir ett slags koreografi som betraktarna utför när de iakttar varandra och projektionen.

snycigt med samma visuella material som *Habitus* utnyttjar, det vill säga prickar. Här bildar de sparsamt utplacerade prickarna ögonblickligen bilder av människor då hjärnan läser av grupperingarna och deras rörelser. I avsaknaden av detaljer är det maktspelet som utspelas av de animerade prickmänniskorna helt öppet för tolkning. Är det en sexuell lek, dominans som utförs i samtycke? Eller är det på allvar? Det är fascinerande hur nära till hands det ligger för en människohjärna att tolka svarta animerade fläckar på vit bakgrund som människor i rörelse. Det är också intressant hur Haaslahti av prickar kan skapa något som är så totalt annorlunda än Yayoi Kusamas prickiga konst som kan beskådas på Ham.

Som sist i utställningsutrymmet visas nya *Zombie Walk*, en projice-

ring av lakoniska fotografier som väcks till liv av små halvgenomskinliga speglar som fångar upp projektionen och kastar runt den längs med den vita galleriväggen. Spegelarna är små och anonyma, knappt märkbara vid första anblick, men stjälar sedan helt uppmärksamheten. Ljus och speglar: det är så enkelt, men så effektivt. Haaslahti rör sig inte inom samma genre av interaktiv konst som Tinguely, och eftersträvar heller inte på samma chosofria sätt sprittande aha-upplevelser och överraskningar. Trots det uppkommer förtjusta känslor av *Habitus'* interaktivitet och *Zombie Walks* spegellek. Små glimtar lekfullhet i allvaret.

HELEN KORPAK
kultur@ksfmedia.fi

↑ **PARADVERKET.** Att stiga in genom ytterdörren på Galleri Heino är att stiga rakt in i ett konstverk, närmare bestämt Hanna Haaslahtis *Habitus* från 2014. FOTO: PRESSBILD